

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA JUDECĂTORULUI DELEGAT CU LUAREA MĂSURILOR PROVIZORII

22 noiembrie 2018 *

„Recurs – Ordonanță privind măsurile provizorii – Ajutoare de stat – Ajutoare acordate de autoritățile spaniole în favoarea anumitor cluburi de fotbal – Garanție acordată de o entitate publică în cadrul unor împrumuturi în favoarea a trei cluburi de fotbal din comunitatea autonomă Valencia – Decizie prin care ajutoarele sunt declarate incompatibile cu piața internă – Ordin de recuperare – Suspendarea executării – Urgență – Motivare – Dreptul la apărare”

În cauza C-334/18 P(R),

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 57 al doilea paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 22 mai 2018,

Hércules Club de Fútbol SAD, cu sediul în Alicante (Spania), reprezentată de Y. Martínez Mata și de S. Rating, abogados,

recurentă,

celelalte părți din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de B. Stromsky, de G. Luengo și de P. Němečková, în calitate de agenți,

pârâtă în primă instanță,

Regatul Spaniei,

intervenient în primă instanță,

JUDECĂTORUL DELEGAT CU LUAREA MĂSURILOR PROVIZORII,

după ascultarea avocatului general G. Hogan,

dă prezenta

Ordonanță

- 1 Prin recursul formulat, Hércules Club de Fútbol SAD (denumită în continuare „Hércules CF”) solicită anularea Ordonanței președintelui Tribunalului Uniunii Europene din 22 martie 2018, Hércules Club de Fútbol/Comisia (T-766/16 R, nepublicată, denumită în continuare „ordonanța atacată”, EU:T:2018:170), prin care s-a respins cererea având ca obiect obținerea suspendării executării Deciziei (UE) 2017/365 a Comisiei din 4 iulie 2016 privind ajutorul de stat SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN)

* Limba de procedură: spaniola.

(ex 2013/CP) pus în aplicare de Spania pentru Valencia Club de Fútbol [SAD], Hércules Club de Fútbol [SAD] și Elche Club de Fútbol [SAD] (JO 2017, L 55, p. 12, denumită în continuare „decizia în litigiu”).

Istoricul litigiului

- 2 Recurenta, Hércules CF, este un club de fotbal profesionist înființat în anul 1922, care joacă în a doua divizie B a ligii spaniole de fotbal.
- 3 În perioada 2012-2013, Comisia Europeană a fost prevenită cu privire la presupusul ajutor de stat acordat de Generalitat Valenciana sub formă de garanții pentru împrumuturi în beneficiul a trei cluburi de fotbal ale comunității autonome Valencia, printre care Hércules CF.
- 4 La 4 iulie 2016, Comisia a adoptat decizia în litigiu. În această decizie, la articolul 1, ea a constatat în esență că Regatul Spaniei a pus în aplicare în mod ilegal ajutorul de stat, incompatibil cu piața internă, printre altele pentru Fundación Hércules Club de Fútbol (denumită în continuare „Fundación Hércules”), în valoare de 6 143 000 de euro, cu titlu de garanție de stat acordată de Instituto Valenciano de Finanzas, instituția financiară a Generalitat Valenciana, pentru un împrumut bancar contractat de Fundación Hercules pentru subscrierea de acțiuni în cadrul Hercules CF, în contextul majorării capitalului acesteia din urmă. La articolele 2-4 din decizia în litigiu, Comisia a obligat Regatul Spaniei să procedeze la recuperarea imediată și efectivă a ajutorului de stat în discuție de la Hércules CF, inclusiv a dobânzilor începând de la data la care ajutorul a fost pus la dispoziția acesteia din urmă, și să îi comunice informațiile referitoare la punerea în aplicare a acestei decizii.

Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

- 5 Prin cererea depusă la grefa Tribunalului la 7 noiembrie 2016, recurenta a formulat o acțiune având ca obiect în esență anularea deciziei în litigiu.
- 6 Prin înscris separat depus la grefa Tribunalului în aceeași zi, recurenta a formulat o cerere de măsuri provizorii în vederea suspendării executării articolului 2 din decizia în litigiu în măsura în care Comisia dispune recuperarea de la ea a ajutorului de stat în discuție.
- 7 La 9 noiembrie 2016, președintele Tribunalului a adresat recurenteii întrebări pentru răspuns în scris, la care aceasta a răspuns în aceeași zi.
- 8 Prin Ordonanța din 11 noiembrie 2016, președintele Tribunalului, în conformitate cu articolul 157 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a admis provizoriu suspendarea executării până la adoptarea ordonanței care pune capăt procedurii privind măsurile provizorii.
- 9 La 11 decembrie 2017, președintele Tribunalului a invitat recurenta „să prezinte informații actuale cu privire la situația sa financiară, susținute prin elemente scrise adecvate, inclusiv ultima situație financiară auditată, precum și orice alt tip de informații relevante privind schimbările care au avut loc de la depunerea cererii de măsuri provizorii”. Recurenta a dat curs acestei cereri la 21 decembrie 2017. La 18 ianuarie 2018, Comisia și-a precizat poziția cu privire la răspunsurile furnizate de recurentă.
- 10 La 22 martie 2018, președintele Tribunalului a adoptat ordonanța atacată, prin care a respins cererea de măsuri provizorii.
- 11 În acest scop, președintele Tribunalului a examinat de la bun început dacă era îndeplinită condiția referitoare la urgență. În această privință, la punctul 33 din ordonanța atacată, a amintit în special că, potrivit unei jurisprudențe constante, în cazul unei cereri de suspendare a executării unui act al

Uniunii, dispunerea măsurii provizorii solicitate nu se justifică decât dacă actul în discuție constituie cauza determinantă a prejudiciului grav și ireparabil invocat. El a adăugat, la punctul 35 din ordonanța menționată, că atunci când prejudiciul invocat este de ordin financiar, măsurile provizorii solicitate se justifică dacă rezultă că, în lipsa acestor măsuri, partea care le solicită s-ar afla într-o situație care i-ar periclita viabilitatea financiară înaintea adoptării deciziei prin care se finalizează procedura pe fond sau că cotele sale de piață s-ar modifica într-o măsură importantă având în vedere în special dimensiunea și cifra de afaceri a întreprinderii sale, precum și, dacă este cazul, caracteristicile grupului din care face parte.

- 12 Din cuprinsul punctului 41 din ordonanța atacată reiese că, pentru a demonstra urgența suspendării executării solicitate, recurenta a invocat, pe de o parte, faptul că recuperarea sumei în discuție i-ar periclita viabilitatea financiară conducând la lichidarea sa și, pe de altă parte, faptul că lichidarea sa ar avea consecințe de ordin nefinanciar, din moment ce nu ar mai putea participa la competiții sportive, ceea ce ar avea repercusiuni negative atât pentru organizatorii competițiilor, cât și pentru cluburile participante, iar dispariția sa ar determina conflicte sociale și pierderi economice în regiune.
- 13 În această privință, președintele Tribunalului a constatat, la punctul 42 din ordonanța atacată, că prejudiciul invocat de recurentă era de ordin financiar.
- 14 În urma analizei elementelor prezentate de recurentă, la punctele 48-53 din ordonanța atacată, președintele Tribunalului a considerat în esență că, având în vedere insuficiența informațiilor furnizate de recurentă, nu era în măsură să aprecieze dacă, în vederea examinării urgenței, putea să se limiteze la examinarea situației recurente considerată izolat sau dacă trebuia să țină seama de eventuale aporturi ale unor terți sau ale acționarilor acesteia. Astfel, președintele Tribunalului a concluzionat că, în lipsa unei imagini fidele și globale a situației financiare prezentate de recurentă, nu putea să constate existența unui risc pentru viabilitatea financiară a acesteia.
- 15 Prin urmare, președintele Tribunalului a respins cererea de măsuri provizorii a recurente și a revocat Ordonanța din 11 noiembrie 2016.

Procedura în fața Curții și concluziile părților

- 16 Prin recursul formulat, recurenta solicită în esență Curții:
 - anularea ordonanței atacate;
 - dispunerea suspendării executării deciziei în litigiu;
 - adoptarea ordonanței de suspendare *inaudita altera parte*, în conformitate cu articolul 160 alineatul (7) din Regulamentul de procedură al Curții și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 17 Prin înscris separat, depus la grefa Curții la 27 iunie 2018, recurenta a formulat o cerere de măsuri provizorii.
- 18 Întrucât exista un caz de împiedicare a vicepreședintelui și a președintelui Camerei întâi a Curții, președintele Camerei a doua a Curții a fost desemnat, la 4 iunie 2018, să exercite atribuțiile judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii, în temeiul articolului 13 din Regulamentul de procedură al Curții.

- 19 Prin memoriul în răspuns, depus la grefa Curții la 20 iunie 2018, Comisia solicită:
- respingerea recursului ca inadmisibil;
 - respingerea recursului ca nefondat;
 - respingerea cererii de suspendare a executării, cu titlu conservatoriu, a deciziei în litigiu, inclusiv a cererii de suspendare *inaudita altera parte* și
 - obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată.
- 20 Prin Ordonanța președintelui Camerei a doua a Curții din 5 iulie 2018, Hércules Club de Fútbol/Comisia [C-334/18 P(R)-R, nepublicată, EU:C:2018:548], adoptată fără ascultarea celorlalte părți din procedură în conformitate cu articolul 160 alineatul (7) din Regulamentul de procedură al Curții, s-a suspendat executarea deciziei în litigiu până la adoptarea ordonanței care va interveni cât mai curând între cea care pune capăt procedurii privind măsurile provizorii și cea care se pronunță cu privire la prezentul recurs.

Cu privire la cererea de a fi dispusă, inaudita altera parte, suspendarea executării deciziei în litigiu

- 21 În recursul formulat, recurenta a solicitat să fie dispusă, *inaudita altera parte*, suspendarea executării deciziei în litigiu.
- 22 În temeiul articolului 160 alineatul (4) din Regulamentul de procedură al Curții, o asemenea cerere trebuie formulată prin înscris separat, un asemenea înscris fiind de altfel depus la grefa Curții, astfel cum s-a arătat la punctul 17 din prezenta ordonanță.
- 23 În consecință, cererea menționată, întrucât a fost formulată în cuprinsul recursului, este inadmisibilă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 ianuarie 1965, Merlini/Înalta Autoritate, 108/63, EU:C:1965:4, p. 12, și Hotărârea din 17 iunie 1965, Italia/Comisia, 32/64, EU:C:1965:61, p. 484, precum și Ordonanța vicepreședintelui Curții din 16 iunie 2016, ICA Laboratories și alții/Comisia, C-170/16 P(R), nepublicată, EU:C:2016:462, punctele 21-24].

Cu privire la recurs

Cu privire la admisibilitate

- 24 Comisia contestă admisibilitatea recursului care, în opinia sa, urmărește obținerea unei noi aprecieri a faptelor constatate de Tribunal.
- 25 În această privință, este necesar să se arate că, prin intermediul primului motiv, recurenta invocă în esență faptul că președintele Tribunalului a prezumat în mod eronat, pe de o parte, că pentru evaluarea situației financiare a unei întreprinderi trebuie să se țină seama de eventuale aporturi gratuite ale unor terți sau ale unor acționari minoritari și, pe de altă parte, că aporturile unor astfel de persoane ar fi putut atinge, în speță, valoarea menționată în ordinul de recuperare.
- 26 Un asemenea motiv urmărește în esență să pună în discuție caracterul suficient al motivării constatării făcute la punctul 49 din ordonanța atacată, potrivit căreia recurenta ar putea dispune de aportul unui terț pentru a face față obligațiilor sale financiare care rezultă din ordinul de recuperare.

- 27 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, motivarea insuficientă a unei ordonanțe a președintelui Tribunalului reprezintă o problemă de drept care poate fi invocată ca atare în cadrul unui recurs (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 decembrie 2013, Siemens și alții/Comisia, C-239/11 P, C-489/11 P și C-498/11 P, nepublicată, EU:C:2013:866, punctul 67).
- 28 Prin intermediul celui de al doilea motiv, recurenta susține că președintele Tribunalului a încălcat dreptul la apărare, întrucât și-a întemeiat constatarea referitoare la neprezentarea unei imagini fidele și globale a situației sale financiare pe o pretinsă modificare a acționariatului recurente, care nu ar fi fost nicidecum evocată în cadrul procedurii în fața Tribunalului.
- 29 Or, o eventuală încălcare a dreptului la apărare în fața Tribunalului este o problemă de drept care este admisibilă în stadiul recursului (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iunie 2016, Marchiani/Parlamentul European, C-566/14 P, EU:C:2016:437, punctul 38).
- 30 Rezultă că recursul este admisibil.

Cu privire la fond

- 31 În susținerea recursului, recurenta invocă două motive.

Cu privire la primul motiv

- 32 Prin intermediul primului motiv, îndreptat împotriva punctului 49 din ordonanța atacată, recurenta reproșează președintelui Tribunalului că și-a întemeiat concluzia pe o dublă prezumție potrivit căreia informațiile furnizate de ea nu erau nici complete, nici fiabile. Astfel, acesta din urmă ar fi prezumat în mod eronat, pe de o parte, că pentru evaluarea situației financiare a unei întreprinderi trebuie să se țină seama de eventuale aporturi gratuite ale unor terți sau ale unor acționari minoritari și, astfel, să se considere că persoanele dispuse să aducă resurse modeste ca aport la o întreprindere o controlează pe aceasta sau aparțin aceluiași grup. Pe de altă parte, recurenta susține că, chiar presupunând că stabilirea unei asemenea prezumții nu ar fi afectată de o eroare de drept, președintele Tribunalului s-ar fi limitat în mod eronat să prezume că aporturile unor astfel de persoane ar fi putut atinge valoarea menționată în ordinul de recuperare.
- 33 Comisia contestă argumentația recurente. Ea apreciază că Tribunalul a ținut seama în mod întemeiat, pentru aprecierea situației materiale a recurente, de resursele de care dispune în mod global grupul din care face parte aceasta din urmă. Se regăsește în această situație în special un club de fotbal în care nu numai acționarii, ci și membrii și simpatizanții au un interes ca acest club să își continue activitățile sportive.
- 34 În ordonanța atacată, la punctul 28 din aceasta, președintele Tribunalului a amintit printre altele, pe de o parte, că suspendarea executării și celelalte măsuri provizorii pot fi acordate de judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dacă se demonstrează că dispunerea lor este justificată, la prima vedere, în fapt și în drept (*fumus boni iuris*) și că sunt urgente, în sensul în care, pentru a evita prejudicierea gravă și ireparabilă a intereselor părții care le solicită, acestea trebuie adoptate și trebuie să își producă efectele anterior pronunțării deciziei în litigiul principal și, pe de altă parte, că aceste condiții sunt cumulative, astfel încât cererile de măsuri provizorii trebuie respinse în cazul în care lipsește una dintre aceste condiții. La punctul 38 din ordonanța atacată, el a subliniat de asemenea că judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii trebuie să dispună de indicații concrete și precise, susținute prin mijloace de probă scrise detaliate și certificate, care să demonstreze situația în care se află partea care solicită măsurile provizorii și să permită aprecierea consecințelor care ar rezulta, după toate

probabilitățile, în lipsa măsurilor solicitate, care implică, în principiu, în special atunci când partea respectivă invocă producerea unui prejudiciu de natură financiară, prezentarea de către aceasta, susținută prin înscrisuri, a unei imagini fidele și globale a situației sale financiare.

35 Președintele Tribunalului a examinat în continuare dacă era îndeplinită condiția referitoare la urgență.

36 În această privință, a amintit la punctele 44-47 din ordonanța atacată că, pentru a aprecia situația materială a unei societăți, în special viabilitatea sa financiară, trebuie să se țină seama de caracteristicile grupului de societăți din care face parte prin intermediul acționarilor săi și în special de resursele de care dispune în mod global acest grup, ceea ce poate determina judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii să aprecieze că nu este îndeplinită condiția urgenței, în pofida stării de insolvabilitate previzibilă a societății reclamante, considerată individual. Astfel, el a subliniat că gravitatea prejudiciului invocat trebuie apreciată la nivelul grupului compus din persoanele fizice sau juridice care o controlează sau care îi sunt membri, coincidența intereselor societății în cauză și a acestor persoane justificând ca interesul acestei societăți de a-și continua activitatea să nu fie apreciat independent de interesul pe care îl au acestea pentru continuitatea sa. El a adăugat că această jurisprudență nu se aplică numai persoanelor juridice, ci și persoanelor fizice care controlează societatea în cauză.

37 În ceea ce privește aplicarea acestei jurisprudențe la situația materială a recurente, președintele Tribunalului a arătat, la punctele 48 și 49 din ordonanța atacată, cele ce urmează:

„48 Or, pe de o parte, din răspunsul [recurente] din 21 decembrie 2017 rezultă că a investit în «jucători de calitate» ale căror salarii depășesc veniturile sale și că «președintele [recurente] s-a angajat în mod formal față de Comisión Delegada de la Liga de Fútbol Profesional, la 21 septembrie 2017, să acopere deficitul înregistrat prin aporturi ale unor particulari».

49 Rezultă că [recurenta] dispune de aportul unor terți pentru a face față angajamentelor care depășesc propriile sale resurse economice. Acest element dă naștere în mod necesar la întrebări în ceea ce privește problema dacă, și în ce măsură, [recurenta] ar putea beneficia de un asemenea aport pentru a achita suma solicitată de [Instituto Valenciano de Finanzas] cu titlu de executare a deciziei [în litigiu]. Însă, [recurenta] omite să furnizeze informații în această privință.”

38 Trebuie amintit că reiese dintr-o jurisprudență constantă că deciziile Tribunalului trebuie să fie motivate suficient pentru a permite Curții să își exercite controlul jurisdicțional. În această privință, este suficient ca raționamentul să fie clar și comprehensibil și să fie, pe de altă parte, de natură să motiveze concluzia pe care urmărește să o susțină [a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 18 octombrie 2002, Comisia/Technische Glaswerke Ilmenau, C-232/02 P(R), EU:C:2002:601, punctul 56, și Ordonanța vicepreședintelui Curții din 19 decembrie 2013, Comisia/Germania, C-426/13 P(R), EU:C:2013:848, punctul 66].

39 Pe de altă parte, reiese dintr-o jurisprudență de asemenea constantă a Curții că aceasta nu impune Tribunalului să facă o expunere care să urmeze în mod exhaustiv și unul câte unul toate argumentele prezentate de părțile în litigiu și că motivarea Tribunalului poate fi, așadar, implicită, cu condiția de a permite persoanelor interesate să cunoască motivele pentru care Tribunalul nu a admis argumentele acestora, iar Curții să dispună de elemente suficiente pentru a exercita controlul [Ordonanța vicepreședintelui Curții din 14 iunie 2016, Chemtura Netherlands/EFSA, C-134/16 P(R), nepublicată, EU:C:2016:442, punctul 47 și jurisprudența citată].

40 În speță, astfel cum afirmă recurenta, din cuprinsul punctului 48 din ordonanța atacată reiese că în memoriul său din 21 decembrie 2017 a arătat președintelui Tribunalului, la invitația acestuia menționată la punctul 9 din prezenta ordonanță, că președintele său se angajase, având în vedere împrejurarea că valoarea salariilor anumitor jucători depășea veniturile recurente, să acopere deficitul înregistrat în această privință prin aporturi ale unor particulari.

- 41 Deși, cu siguranță, astfel cum a arătat în esență președintele Tribunalului la punctul 49 din ordonanța atacată, această declarație a președintelui recurente dovedește împrejurarea că aceasta din urmă poate dispune, într-o măsură limitată, de aportul unor particulari pentru a face față deficitului de trezorerie menționat în declarația menționată, ea nu permite, prin ea însăși și în lipsa altor motive în această privință, să se concluzioneze, pentru evaluarea situației materiale a recurente, că astfel de aporturi trebuie, în conformitate cu jurisprudența menționată de președintele Tribunalului la punctele 44-47 din ordonanța atacată și amintită la punctul 36 din prezenta ordonanță, să fie considerate ca emanând de la grupul de societăți de care aparține recurenta prin intermediul acționarilor săi, președintele Tribunalului subliniind de altfel în mod expres în această privință că este vorba despre aporturile unor „terți”.
- 42 Astfel cum a arătat în mod întemeiat recurenta, din proprie inițiativă și în lipsa altor motive în această privință, o asemenea declarație nu permite nici fundamentarea concluziei potrivit căreia astfel de aporturi ale unor particulari, limitate la deficitul de trezorerie cauzat de plata salariilor personalului sportiv al unui club care joacă în a doua divizie B a ligii spaniole de fotbal, ar putea atinge valoarea menționată în ordinul de recuperare în discuție.
- 43 Este necesar, în consecință, să se considere că ordonanța atacată este afectată de o motivare insuficientă în această privință.
- 44 Rezultă că primul motiv al recursului este întemeiat.

Cu privire la al doilea motiv

- 45 Prin intermediul celui de al doilea motiv, îndreptat împotriva punctului 50 din ordonanța atacată, recurenta arată că președintele Tribunalului a încălcat dreptul la apărare, întrucât și-a întemeiat constatăările referitoare la pretense modificări ale acționariatului recurente pe informații care nu figurează în dosarul Tribunalului și cu privire la relevanța cărora părțile nu ar fi fost ascultate.
- 46 Comisia contestă argumentația recurente. Recurenta nu contestă că nu a comunicat președintelui Tribunalului schimbarea survenită în acționariatul său. Luarea în considerare a acestui element pentru examinarea viabilității financiare a recurente ar fi în această privință lipsită de relevanță.
- 47 Principiul contradictorialității face parte din dreptul la apărare. Acesta se aplică oricărei proceduri care se poate finaliza cu adoptarea de către o instituție a Uniunii a unei decizii care să afecteze în mod semnificativ interesele unei persoane. Instanțele Uniunii asigură respectarea în fața acestora a principiului contradictorialității și respectă ele însele acest principiu (Hotărârea din 2 decembrie 2009, Comisia/Irlanda și alții, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punctele 50 și 51, precum și jurisprudența citată).
- 48 Astfel, Curtea s-a pronunțat deja că întemeierea unei decizii judecătorești pe fapte și pe documente cu privire la care părțile sau una dintre acestea nu au fost în măsură să își precizeze poziția constituie o încălcare a unui principiu elementar de drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 decembrie 2009, Comisia/Irlanda și alții, C-89/08 P, EU:C:2009:742, punctul 52, precum și jurisprudența citată).
- 49 În speță, în ceea ce privește luarea în considerare de către președintele Tribunalului a unei eventuale modificări în compunerea acționariatului recurente, punctele 50-52 din ordonanța atacată enunță cele ce urmează:

„50 Pe de altă parte, se pare că schimbări cu privire la acționariatul [recurente] au avut loc înainte de răspunsul [recurente] din 21 decembrie 2017. Cu toate acestea, în pofida măsurii de organizare a procedurii, adoptată de președintele Tribunalului la 11 decembrie 2017, potrivit căreia [recurenta]

trebuia să furnizeze «orice alt tip de informații relevante privind schimbările care au avut loc de la depunerea cererii de măsuri provizorii», [recurenta] nu a furnizat nicio informație referitoare la această operațiune.

- 51 O asemenea informație era cu atât mai necesară cu cât [recurenta] cunoștea jurisprudența amintită la punctele 44-47 [din ordonanța atacată] și rezultă din cuprinsul punctului 73 din cererea sa de măsuri provizorii că [ea] afirma că aceasta nu ar fi relevantă în situația ei, având în vedere lipsa unui «acționar majoritar căruia i s-ar putea aplica jurisprudența referitoare la acțiunile terților care pot repune în discuție urgența». În această privință, [recurenta] a precizat în cererea sa de măsuri provizorii că rezulta din lista acționarilor săi actuali că «acționarul principal rămâne Fundación Hércules, a cărui lipsă de resurse a fost confirmată de Comisie».
- 52 În aceste condiții, având în vedere insuficiența informațiilor furnizate de [recurentă], președintele Tribunalului nu este în măsură să aprecieze dacă, în vederea examinării urgenței, el poate să se limiteze la examinarea situației [recurente] considerate izolat sau dacă trebuie să țină seama de un eventual aport al acționariatului de care ar putea beneficia [recurenta].”
- 50 În această privință, din cuprinsul punctului 50 din ordonanța atacată și în special din utilizarea termenilor „se pare” reiese că președintele Tribunalului și-a întemeiat constatarea referitoare la pretensele schimbări cu privire la acționariatul recurente pe elemente care nu figurau în dosarul Tribunalului, Comisia arătând în această privință, în memoriul în răspuns, că această schimbare de acționari fusese „menționată în presa din acel moment”.
- 51 Pe de altă parte, nu se contestă că, în pofida împrejurării că astfel de elemente au fundamentat concluzia președintelui Tribunalului potrivit căreia recurenta nu a prezentat o imagine fidelă și globală a situației sale financiare, părților nu li s-a oferit posibilitatea de a-și preciza poziția cu privire la caracterul real și la relevanța unor astfel de elemente, cu încălcarea principiului contradictorialității.
- 52 Rezultă că și al doilea motiv al recursului este întemeiat.
- 53 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie anulată ordonanța atacată.

Cu privire la cererea de suspendare a executării

- 54 În temeiul articolului 61 primul paragraf din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, în cazul în care Curtea anulează decizia Tribunalului, aceasta poate fie să soluționeze ea însăși în mod definitiv litigiul atunci când acesta este în stare de judecată, fie să trimită cauza Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia. Această dispoziție se aplică și recursurilor formulate în conformitate cu articolul 57 al doilea paragraf din acest statut [Ordonanța vicepreședintelui Curții din 23 aprilie 2015, Comisia/Vanbreda Risk & Benefits, C-35/15 P(R), EU:C:2015:275, punctul 59, și Ordonanța vicepreședintelui Curții din 18 octombrie 2016, EMA/Pari Pharma, C-406/16 P(R), nepublicată, EU:C:2016:775, punctul 49].
- 55 Întrucât cauza nu este în stare de judecată, ea trebuie trimisă Tribunalului pentru a se pronunța asupra acesteia, în conformitate cu articolul 61 din Statutul Curții de Justiție Uniunii Europene.

Pentru aceste motive, judecătorul delegat cu luarea măsurilor provizorii dispune:

- 1) Anulează Ordonanța președintelui Tribunalului Uniunii Europene din 22 martie 2018, Hércules Club de Fútbol/Comisia (T-766/16 R, nepublicată, EU:T:2018:170).**
- 2) Trimite cauza spre rejudecare în fața Tribunalului Uniunii Europene.**

3) Cererea privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

Semnături